

тържество ся извършва не само помежду ны, както до сега е бивало, но и прѣдъ пастирь отъ родѣтъ ны, който заедно съсъ насъ милѣе за младото Българско поколение; радува ся за неговыйтъ умственъ успѣхъ и нравственъ напрѣдъкъ, и е готовъ нищо да не пощади, но да жертва всичко щото му иде отржки, за тѣхната щастлива и благополучна бждушность. Нѣка прочее въздадемъ благодарственны хваленія на Провиденіето, което вѣнжлы слуша молбытъ на оныя, които съ вѣра и любовь прибѣгватъ къмъ Него. При всичко това, Достоуважаеми Господа, душата чловѣческа неможе да стои спокойна, тя съсъ своитѣ силы си припомня миналото, обыхожда и разглежда настоящето и ся наема да вникне даже и въ областта на бждущето. Заради тога и азъ въ настоящійтъ случай немож да остана равнодушенъ безъ да кажа нѣколко думы за онова, отъ което мѣсля ако сж въодушевява нашійтъ народъ, то всѣко едно негово прѣдпріятіе ще ся награждава съ благополученъ успѣхъ.

Като разгърне чловѣкъ Евангеліето и прочете думитѣ на І: Христа, дѣто казва: *Любите другъ друга,* и на друго мѣсто: *идете бо еста два или тріе собрани во имя мое, ту есмь посрѣдъ ихъ*; то неможе душата му да не ся преиспълни съ благоговѣніе къмъ високото значеніе на думитѣ на този Божественъ наставникъ. И отъ истина, на какво друго иска да ны научи той съ тѣзи думы, ако не на това, че въ любовьта и съгласіето ся заключава Божественна сила, Божественно всемогущество, предъ което нѣмѣйтъ и ся осуетяватъ всѣкаквы козни и ухищренія на разумителната сила, злото. За да ся изрази по ясно, съ тѣзи думы Небесныйтъ Наставникъ, като че казва на сыноветѣ чловѣчески: О, мое създавіе! ты страдаешъ; твойтъ кратковременъ животъ е заобыколенъ съсъ мжкы и го-